

Ordføreren (Elmqvist): Som det fremgår af den foreliggende betænkning har udvalget efter at have behandlet lovforslagets enkeltheder stillet en række spørgsmål til justitsministeren. Besvarelsen af disse spørgsmål findes i en skrivelse af 12. maj fra overformynderiet, og denne skrivelse er aftrykt som bilag til betænkningen.

Som det fremgår af nævnte skrivelse, har overformynderiet i anledning af det fremsatte ønske om, at det minimumsbeløb, som henhører under overformynderiets bestyrelse, skulle forhøjes fra 200 til 500 kr., oplyst, at der af kapitaler på mellem 200 og 500 kr. bestyres 3 397 med et samlet kapitalbeløb af 1 240 386 kr. 83 øre. Overformynderiet har hertil føjet, at man anser det for at være af værdi, at selv sådanne småbeløb som 200 og 300 kr. kan inddrages under overformynderiets bestyrelse, idet de ellers meget nemt vil bortsmuldre, uden at den pågældende får nogen rigtig glæde af dem. Endvidere har overformynderiet henvist til, at hvis en giver skænker en mindreårig et beløb kontant eller indsætter det på en sparekasse- eller bankbog, vil det normalt være til fri rådighed udenfor overformynderiets bestyrelse. Udvalget har derefter akviesceret ved den af justitsministeriet indsatte bestemmelse, hvorefter man beholder grænsen ved de 200 kr. med ret for justitsministeren til at sætte beløbet op.

Med hensyn til anbringelse af overformynderiets udlån har overformynderiet henvist til, at da det drejer sig om ret beskedne beløb, vil det være upraktisk med offentligt udbud, samtidig med at overformynderiet har lovet at søge disse udlån fordelt så ligeligt, som det er muligt over hele landet og mellem land og by, ligesom overformynderiet har henvist til, at man hidtil har søgt at fordele de midler, der er anbragt i kreditforeningsobligationer, så ligeligt som muligt mellem de forskellige kreditforeninger. Udvalget lægger stor vægt på, at en sådan fordeling sker i så stor udstrækning, som det er muligt, og har erklæret sig tilfreds både med de oplysninger, der er givet om den hidtidige praksis, og med tilsagnet om, at samme praksis vil blive fulgt fremtidig.

Der har været rejst det spørgsmål overfor justitsministeren, om der ikke kunne finde en forenkling sted specielt vedrørende frigivelse af båndlagte midler ved, at flere

sager fik deres endelige afgørelse i overformynderiet, dog således at de pågældende, der ønskede frigivelse, skulle kunne indanke overformynderiets afgørelse for justitsministeren. Herom har overformynderiet oplyst, at der fra 1. oktober 1949 til 1. april 1950 er forelagt justitsministeriet 355 sådanne sager. Kun i 6 af disse sager har justitsministeriets afgørelse afveget fra overformynderiets, og af disse 6 sager var der i virkeligheden kun for 3 sagers vedkommende en realitetsforskel i afgørelsen. Disse tal synes jo at understrege, at det er et stort apparat, man sætter i gang ved at lade alle disse sager gå til fornyet behandling i justitsministeriet. Da overformynderiet imidlertid har oplyst, at man længe har været opmærksom på det pågældende problem, og at man, når dette lovforslag er vedtaget, har i sinde at søge forhandling i justitsministeriet angående muligheden for at udvide antallet af de sager, der afgøres endeligt af overformynderiet, og da udvalget går ud fra, hvad jeg heller ikke er i tvivl om, at justitsministeriet også er interesseret i at gå så langt, som det her er muligt, har udvalget ment at kunne erklære sig tilfreds hermed, idet udvalget dog gerne vil understrege, at man vil finde det heldigt, om man her søger at nå så vidt, som man, alle hensyn taget i betragtning, mener vil være forsvarligt, så en forenkling kan finde sted.

Der har været anket over udtrykket „lodtagerne“. Den højtærede justitsminister har herefter stillet ændringsforslag nr. 2 om, at man i stedet bruger ordet „parthaverne“, hvilket ændringsforslag er tiltrådt af udvalget. Der er også af det ærede medlem frk. Anna Westergaard anket over udtrykket „på grund af dødsfald eller af andre grunde“. Den højtærede justitsminister har bøjet sig for det ønske, der er fremsat om, at disse ord måtte gå ud, og også dette ændringsforslag, nr. 1, har udvalget tiltrådt.

Udvalget har næret betænkeligheder ved at lade administrationsgebyrets fastsættelse fremtidig være henvist til afgørelse af justitsministeren. Betænkeligheden knytter sig absolut ikke til at lade den nuværende minister afgøre dette, men betænkeligheden knytter sig til, at f. eks. arveladere, der bestemmer, at visse beløb skal båndlægges for deres arvinger, således ikke som hidtil kan regne med noget bestemt gebyr, og det har man